

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204191
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120204191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v spore žalobcu: R. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. Q. XXX/XX, XXX XX C. K., právne zastúpená: Mgr. Oto Saloky, advokát so sídlom Hlavná 94, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1.mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, v spore o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neexistencie záložného práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/65/2020-148 zo dňa 20. októbra 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. Súd určuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. I zo dňa 18.09.2015 uzatvorenej medzi žalovaným a žalobkyňou je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd určuje, že osobné motorové vozidlo C. V., C.: T nie je zaťažené záložným právom zriadeným Zmluvou o zriadení záložného práva č. I uzavretej dňa 18.09.2015 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako záložcom a dlžníkom.

III. Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 5, § 151a, § 151c, § 151md ods. 1 písm. a) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 06. apríla 2020 žiadala, aby súd určil, že úver poskytnutý žalovaným na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo I zo dňa 18. septembra 2015 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň určil, že osobné motorové vozidlo C. V. nie je zaťažené záložným právom zriadeným Zmluvou o zriadení záložného práva číslo I uzatvorenej dňa 18. septembra 2015 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako záložcom a dlžníkom. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 18. septembra 2015 uzatvorila Kúpnu zmluvu, ktorou prejavila vôľu nadobudnúť od predávajúceho spoločnosti O. O. auto a to osobné motorové vozidlo C. V. za

dohodnutú kúpnu cenu 6.234 Eur, pričom suma 710 Eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise Kúpnej zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny 5.524 Eur mala byť zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX. Toho istého dňa 18. septembra 2015 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným Formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, účelom ktorého bolo financovanie kúpy vyššie uvedeného motorového vozidla. Zároveň žalobkyňa musela uzatvoriť dňa 18. septembra 2015 spolu s Kúpnu zmluvou aj Zmluvu o úvere, ako aj formulárovú Zmluvu o zriadení záložného práva, ktorou sa k zálohu žalobkyňou kupovanému osobnému motorovému vozidlu zriadilo záložné právo v prospech žalovaného na zabezpečenie pohľadávok žalovaného voči žalobkyni vzniknutých v súvislosti so Zmluvou o úvere, a to až do výšky 6.388 Eur ako najvyššej hodnoty istiny, do ktorej sa zabezpečovaná pohľadávka zabezpečuje. Zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti, a to podľa § 9 ods. 2 písm. g) Zákona číslo 129/2010 Z.z., a to výšku úveru. Kúpna zmluva, aj Zmluva o úvere boli uzatvorené vo vzájomnej súvislosti a podmienenosti. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav žalobkyne získať úver iba vo výške 6.234 Eur, pričom úverová zmluva bola bezdôvodne navýšená a je uvedená v úverovej zmluve výška úveru 6.388 Eur. Žalobkyňa pri podpise zmluvy mala iba dve možnosti, buď zmluvu podpísať alebo ju ako celok odmietnuť. Následne z dôvodu nesprávne uvedenej výšky úveru, je v zmluve uvedená aj nesprávne RPMN. Zmluva rovnako neobsahuje predpoklady použité pre výpočet RPMN. Úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pre neurčitosť predmetu zabezpečenia pohľadávok žalovaného je záložná zmluva zároveň neplatná pre nezrozumiteľnosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda záložné právo k osobnému motorovému vozidlu nevzniklo. Žalobkyňa zaplatila žalovanému celú kúpnu cenu motorového vozidla.

4. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril v písomnom podaní zo dňa 24. apríla 2020, v ktorom žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný ako poskytovateľ úverov preplatil na základe doručenej faktúry číslo F. zo dňa 18. septembra 2015 vystavenej na sumu 7.098 eur zo spoločnosti O. O. auto sumu uvedenú vo faktúre 6.388 eur ako doplatok kúpnej ceny za motorové vozidlo a doplnky. Nie je povinnosťou a tiež ani právom žalovaného ako poskytovateľa úveru dopytovať sa dodatočne po doručení faktúry žalobcu ako klienta, či si chce naozaj zakúpiť všetko, čo je uvedené vo faktúre a či s vyfakturovanou sumou súhlasí. Veriteľ teda nemá absolútne žiadny dosah na položky uvedené vo faktúre, ktoré len prepláca, ale nevyhotovuje. V bode 3.4 úverovej zmluvy je presne uvedená celková výška úveru v sume 6.388 eur. Žalobkyňa bola s touto výškou oboznámená, s obsahom zmluvy súhlasila, na základe čoho ju podpísala. Žalobkyňa súčasne podpísala aj Protokol o prevzatí predmetu financovania, v ktorom bola taktiež uvedená celková cena predmetu financovania vo výške 6.388 eur, ktorú žalobca ani v tomto prípade nenapádal, ani nespochyboval. Celkovo tak žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 6.388 eur. Predmetná úverová zmluva bola uzatvorená z iniciatívy žalobkyne, žalovaný uzatvorenie zmluvy žalobcovi žiadnym spôsobom nevnucoval. Bolo povinnosťou žalobkyne zmluvu si riadne a dôsledne prečítať a až následne po dôslednom porozumení všetkým ustanoveniam ju podpísať. Žalovaný poukazuje na to, že ani ochrana spotrebiteľov nemôže byť bezbrehá. Právne predpisy ustanovujú podmienky, za akých sa môžu úvery poskytovať, avšak aj tu sa prax vyvíja, čo je zrejme aj z legislatívnych zmien v jednotlivých zákonoch, respektíve v prijímaní nových zákonov. Žalovaný zastáva názor, že aj hodnota RPMN, aj výška úveru bola uvedená správne v súlade so Zákonom číslo 129/2010 Z.z. Žalobca len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet, ani odôvodnenie, na základe čoho k tomu dospel. Zákon rovnako bližšie nešpecifikuje a neustanovuje, akým spôsobom a na ktorom mieste zmluvy majú byť informácie o finančnom agentovi uvedené. Pokiaľ ide o záložné právo, žalobca od 03. apríla 2017 neuhradil žiadnu splátku, nemá doplatenú ani samotnú istinu poskytnutého úveru. Napriek tomu však žalovaný k výkonu záložného práva doposiaľ nepristúpil a motorové vozidlo je stále v dispozícii žalobcu. Záložné právo je aprobovaným zákonným inštitútom upraveným v Občianskom zákonníku. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

5. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrila vo svojom písomnom podaní zo dňa 22. mája 2020, v ktorom zotrvala na svojom právnom názore. Zároveň uviedla obdobné rozhodnutie, napríklad rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11Csp/72/2019 zo dňa 16. októbra 2019. Poukazovaním na obsah faktúry od predávajúceho sa žalovaný snaží preniesť ťarchu zodpovednosti za zmluvy na predávajúceho, respektíve na žalobkyňu, kde však neobstojí tvrdenie, že je potrebné odlišovať vzťah medzi predávajúcim a žalobkyňou a vzťah medzi žalovaným a žalobkyňou, pretože predávajúci koná ako finančný agent žalovaného a žalovaný tak za jeho konanie v právnych vzťahoch musí niesť zodpovednosť, pritom samotnú kúpnu zmluvu ako takú uzavretú s predávajúcim na vozidlo za celkovú cenu 6.234 Eur žalobkyňa nemala dôvod napádať.

6. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého dňa 18. septembra 2015 bola medzi predávajúcim spoločnosťou O. O. auto, a.s. a žalobkyňou ako kupujúcou podpísaná Kúpna zmluva podľa ustanovenia § 588 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej bola kúpa automobilu C., dátum prvej evidencie 11.01.2010, model V., za kúpnu cenu 6.234 eur, časť kúpnej ceny vo výške 710 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy a zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 5.524 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. na bankový účet predávajúceho.

7. Dňa 18. septembra 2015 bola medzi veriteľom Home Credit Slovakia a.s. v zastúpení O. O. auto, a.s. a žalobkyňou ako dlžníčkou podpísaná Zmluva o spotrebiteľskom úvere číslo I na základe ktorej bol poskytnutý žalobkyňi úver vo výške 6.388 eur, druh úveru účelový, pri ročnej úrokovej sadzbe 19,991249 %, RPMN predstavovala 21,91 %, celkové náklady spotrebiteľa 6.441,44 eur, konečná splatnosť úveru 16. septembra 2023 a odplata bola vo výške 19,99 %. Žalobkyňa sa zaviazala predmetný úver splácať v počte splátok 96, pri výške mesačnej splátky 133,64 eur, s dátumom prvej mesačnej splátky 16. októbra 2015. Klient podľa článku 3, bod 3.1 podpisom tejto úverovej zmluvy vyhlasuje, že má záujem o kúpu predmetu financovania a podpisom tejto úverovej zmluvy žiada veriteľa o poskytnutie úveru na nákup predmetu financovania vo výške uvedenej nižšie. Podľa článku 3, bod 3.3 úverovej zmluvy klient žiada veriteľa, aby mu bol úver podľa tejto úverovej zmluvy poskytnutý formou preplatenia kúpnej ceny predmetu financovania na účet predajcu. Predajca súhlasí s tým, že úver bude veriteľom poskytnutý klientovi tak, že veriteľ uhradí za klienta kúpnu cenu predmetu financovania na účet predajcu.

8. Podľa článku 7 úverovej zmluvy zmluvné strany sa dohodli, že úver vrátane jeho príslušenstva je zabezpečený Zmluvou o zriadení záložného práva k predmetu financovania, ktorá bude uzatvorená zmluvnými stranami samostatne po podpise tejto úverovej zmluvy.

9. Dňa 18. septembra 2015 bola medzi záložným veriteľom spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. v zastúpení spoločnosťou O. O. auto, a.s. a žalobkyňou ako záložcom podpísaná Zmluva o zriadení záložného práva číslo I kde podľa článku 3, bod 3.3 zmluvy, pohľadávky záložného veriteľa, ktoré sú zabezpečené záložným právom podľa tejto zmluvy: a) pohľadávka záložného veriteľa voči záložcovi na vrátenie úveru a príslušenstva podľa ÚZ, b) všetky ďalšie pohľadávky záložného veriteľa voči záložcovi vzniknuté na základe alebo v súvislosti s ÚZ, c) pohľadávky, ktoré záložnému veriteľovi vzniknú voči záložcovi z titulu porušenia zmluvnej alebo zákonnej povinnosti záložcu (napr. zmluvné pokuty, náhrada škody), d) pohľadávky, ktoré vzniknú záložnému veriteľovi voči záložcovi v dôsledku odstúpenia záložného veriteľa od ÚZ, e) pohľadávky, ktoré vzniknú záložnému veriteľovi voči záložcovi z bezdôvodného obohatenia (všetko ďalej ako len „zabezpečované pohľadávky“), a to do výšky 6388 Eur (najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa zabezpečované pohľadávky zabezpečujú).

10. Podľa článku 4, bod 4.8 záložnej zmluvy, záložné právo zanikne okamihom po a) úplného splatenia všetkých zabezpečených pohľadávok.

11. Záložné právo bolo registrované v Notárskom centrálnom registri záložných práv pod spisovou značkou N 624/2015. Žalovaný súdu predložil daňový doklad číslo F vystavený dodávateľom O. O. auto, a.s. žalovanému odberateľovi R. D. na celkovú sumu 7.098 eur. Faktúra bola splatná 28. septembra 2015. Dňa 18. septembra 2015 bol zároveň podpísaný medzi spoločnosťou O. O. ako dodávateľom a preberajúcim žalobkyňou protokol o prevzatí predmetu financovania z úverovej zmluvy.

12. Žalobkyňa súdu uviedla, že cez spoločnosť O. O. sa rozhodla kúpiť motorové vozidlo C. V., o ktoré mala záujem. Dostavila sa na prevádzku spoločnosti O. O. auto, kde si dohodli kúpnu cenu vo výške 6.234 eur. S touto kúpnu cenou v celom rozsahu súhlasila s tým, že predávajúcemu zložila zálohu a to časť kúpnej ceny vo výške 710 eur a zvyšnú časť kúpnej ceny 5.524 eur jej bolo ponúknuté uhradiť prostredníctvom úveru. O tom, že veriteľom bude spoločnosť Home Credit Slovakia, upovedomená vôbec nebola. Žiadala o úver vo výške 5.524 eur. Celý proces uzatvárania bol veľmi rýchly s tým, že zo strany predávajúceho jej bola na podpis predložená kópka zmlúv s tým, že vôbec nemala možnosť si

tieto listiny prečítať, oboznámiť sa a v klude si ich premyslieť. Rovnako bola v omeškaní so splácaním jednej splátky úveru, pričom zo strany spoločnosti Home Credit jej prišla pokuta vo výške 600 a 640 eur. Následne kontaktovala Centrum právnej pomoci, ktorý ju upovedomili, že zmluva o úvere nie je v poriadku. Následne si prečítala úverovú zmluvu, kde zistila, že sú tam uvedené iné sumy, iná výška úveru, o ktorú mala záujem. Vôbec nevedela, že úverovú zmluvu bude podpisovať s veriteľom spoločnosťou Home Credit. Zmluvy, ktoré jej boli predložené na podpis na pobočke nečítala, nakoľko celý proces uzatvárania zmluvy bol veľmi dlhý, dostavila sa niekedy okolo 6 večer a celé to trvalo až do ôsmej hodiny večer. O výške úveru, ktorý bol deklarovaný v zmluve o úvere 6.388 eur vôbec nebola upovedomená. Na uvedené prišla až neskôr, zhruba po pol roku, keď si túto zmluvu o spotrebiteľskom úvere prečítala a táto suma nezodpovedala sume kúpnej ceny automobilu 6.234 eur o ktorú mala záujem. Peniaze zo Zmluvy o úvere vôbec nevidela, nakoľko tie boli poukázané veriteľom spoločnosti O. O.. V súčasnosti má uhradenú celú kúpnu cenu motorového vozidla. O žiadne doplnkové služby, ako aj carlife nemala vôbec záujem. Urobila chybu, že si tieto listiny vopred neprečítala, nakoľko potrebovala rýchlo kúpiť predmetné motorové vozidlo. Predajca jej vopred ukazoval miesta na zmluve, kde má čo podpísať. Žalobkyňa súdu na pojednávaní dňa 06. októbra 2021 uviedla, že údaje uvedené v matričnom liste klienta, kde sa preskúmavala jej bonita pri poskytovaní úveru sa nezakladajú na pravde, nakoľko v tom čase mala aj hypotéku vo výške splátky približne 224 eur od Slovenskej sporiteľne, ktorý splácala. V rámci mesačných výdavkov tam však táto suma vôbec nie je zahrnutá. Rovnako je tam uvedený nepravdivý údaj o čistom mesačnom príjme v sume 700 eur, ktorý v tom čase nedosahovala, nakoľko bola zamestnaná v Základnej škole na ulici 17. novembra 31 v I. a zároveň poberala aj príjem podľa počtu odpracovaných hodín vo výške 100 - 120 eur od metodického centra. V žiadnom prípade jej čistý mesačný príjem zo zamestnania nepredstavoval sumu 700 eur, čo nakoniec vyplýva aj z výpisu z účtu. Mala záujem o kúpu motorového vozidla v cene, ktorá je uvedená v kúpnej zmluve a ohľadne aj tejto sumy žiadala o poskytnutie úveru. Právny zástupca žalobkyne zotrval na svojej právnej argumentácii, že v zmluve je uvedená nesprávna výška úveru. Nebolo vôľou žalobkyne uzatvoriť úverovú zmluvu v takejto výške. Zároveň poukázal na obdobné veci citujúc rozhodnutia iných súdov, kde súdy vyhovelí takto formulovanému žalobnému petitu. Mal za to, že veriteľ nepreskúmaval dôsledným spôsobom bonitu dlžníka pri poskytovaní úveru.

13. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, podľa ktorého medzi predávajúcim spoločnosťou O. O. auto, a.s. a žalobkyňou ako kupujúcou bola uzatvorená Kúpna zmluva podľa ustanovení § 588 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej bola kúpa motorového vozidla C. V., evidenčné číslo RZ: LE XXXAP za kúpnu cenu 6.234 eur, pričom časť kúpnej ceny vo výške 710 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.524 eur mala byť predávajúcemu doplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia. Dňa 18. septembra 2015 bola medzi veriteľom Home Credit Slovakia, a.s. v zastúpení O. O. auto, a.s. ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou podpísaná úverová zmluva, kde už je uvedená celková výška úveru 6.388 eur, pričom podľa článku 3, bod 3.1, klient podpisom tejto úverovej zmluvy vyhlasuje, že má záujem o kúpu predmetu financovania a podpisom tejto úverovej zmluvy žiada veriteľa o poskytnutie úveru na nákup predmetu financovania vo výške uvedenej nižšie, pričom v bode 2, bod 2.1 úverovej zmluvy je špecifikované vozidlo, osobný automobil C. V. diesel 2. Dňa 18. septembra 2015 bola uzatvorená Zmluva o zriadení záložného práva číslo I predmetom ktorej bolo zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa podľa úverovej zmluvy až do celkovej výšky 6.388 eur (najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa zabezpečovaná pohľadávka zabezpečuje).

14. Žalobkyňa sa v žalobnom petite svojej žaloby domáhala, aby súd určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo I zo dňa 18. septembra 2015 uzatvorenej medzi žalovaným a žalobkyňou je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkový.

15. V prvom rade sa súd zaoberal preskúmaním bonity dlžníčky, žalobkyne veriteľom pri poskytovaní úveru. Žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 28. mája 2021 súdu predložil matričný list klienta, z obsahu ktorého vyplýva čistý mesačný príjem žiadateľky o úver 700 eur, ako aj mesačné výdavky domácností 0 a ostatné mesačné splátky 0 eur. Žalobkyňa na pojednávaní uvedené údaje spochybnila. S uvedeným sa súd v celom rozsahu stotožňuje. Ani z predloženého výpisu z účtu o debetných a kreditných operáciách na účte žalobkyne, ktoré žalovaný súdu predložil (č. I. 105-112 súdneho spisu) nevyplýva čistý mesačný príjem žalobkyne ako dlžníčky pri poskytnutí úveru tak, ako je to uvedené v matričnom liste klienta - fyzickou osobou. Navyše, žiadne iné listiny zo strany veriteľa súdu neboli

predložené, pričom žalobkyňa sama uviedla, že jej ostatné mesačné splátky predstavovali minimálne sumu 224 eur titulom poskytnutia hypotekárneho úveru od spoločnosti I. I. a.s., pričom táto suma sa vo finančných záväzkoch klienta vôbec nezohľadnila. Uvedená skutočnosť, že byt bol zaťažený záložným právom pre súd vyplynula aj z predloženého Listu vlastníctva číslo XXXX, okres I., obec C. K., katastrálne územie C. K., z ktorého vyplýva zriadenie záložného práva k bytu číslo X, vo vchode XX, na 1. poschodí v prospech I.. Súd je tak toho názoru, že veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 Zákona číslo 129/2010 Z.z. Nereálny je aj údaj o finančných záväzkoch klienta pri mesačných výdavkoch domácností 0, ktorý nezodpovedá skutočnosti. S poukazom na to, že nebol dôsledne zo strany veriteľa skúmaný jednak príjem žalobkyne predložením výplatných pások, pracovnej zmluvy, výpisom z účtu, z ktorých skutočne by pre súd vyplýval čistý mesačný príjem žiadateľky o úver 700 eur a rovnako nedôsledným skúmaním mesačných výdavkov žalobkyne aj s poukazom na skutočnosť, že spláca hypotéku v sume 224 eur od Slovenskej sporiteľne, o čom súdu predložila aj výpis z Listu vlastníctva číslo XXXX, katastrálne územie C. K., kde na byt vo vchode XX, 1. poschodie, číslo bytu X je zriadené záložné právo v prospech veriteľa I. sporiteľňa, a.s., je súd toho názoru, že veriteľ hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti pri preskúmaní bonity dlžníka pri poskytovaní úveru.

16. Súd je toho názoru, že pokiaľ účelom skúmania bonity je zistenie všetkých údajov potrebných na posúdenie schopnosti klienta splácať úver, potom bez skúmania reálneho príjmu, rodinného stavu, celkového objemu výdavkov klienta nemôže veriteľ urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Skúmanie výdavkov klienta len nahliadnutím do databáz bánk a Sociálnej poisťovne nie je podľa názoru súdu dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať iba z týchto verejných databáz. Keďže žalovaný v súvislosti s overením bonity žalobkyne pri poskytnutí predmetného úveru nemal k dispozícii všetky relevantné údaje o jej rodinnom stave, počte vyživovacích povinností, výške ňou reálne dosahovaného príjmu vrátane údajov o výške celkového objemu jej výdavkov, došlo tak k naplneniu hypotézy § 11 ods. 2 Zákona číslo 129/2010 Z.z., na základe ktorej je potrebné posúdiť konanie žalovaného ako hrubé porušenie jeho povinností overiť si schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Je nepochybné, že žalovaný dôsledne neskúmal bonitu žalobkyne, vychádzal z nepresných údajov bez toho, aby spotrebiteľa požiadal o poskytnutie presných, pravdivých, úplných informácií potrebných na posúdenie jeho schopnosti splácať úver o reálne dosahovanom príjme a celkovom objeme jeho výdavkov postupom podľa § 7 ods. 2 Zákona číslo 129/2010 Z.z., ktoré nemožno kvalifikovať inak, ako hrubé porušenie odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti žalobkyne splácať predmetný úver.

17. Súd v tejto súvislosti dodal, že je síce pravdou, že spotrebiteľ je povinný podľa § 7 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z. poskytnúť veriteľovi úplné, pravdivé a presné údaje potrebné na posúdenie jeho schopnosti splácať úver, to však nezabavuje veriteľa povinnosti poskytnuté údaje preveriť v príslušných databázach, ako to vyplýva zo zákonného ustanovenia. Najvyšší súd Českej republiky a tiež Ústavný súd Českej republiky sa zaoberali výkladom tejto povinnosti veriteľa a dospeli k záveru, že je nedostatočné, ak veriteľ sa uspokojí len s prehlásením spotrebiteľa o jeho príjme alebo o osobných a majetkových pomeroch. Odborná starostlivosť totiž predpokladá, že údaje, ktoré dlžník uviedol si veriteľ aj overí minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2018 alebo 33Cdo/201/2018 zo dňa 20. marca 2019). Podobne aj Ústavný súd Českej republiky vo svojom náleze III. ÚS 4129/18 zo dňa 26.02.2019 sa s týmito závermi stotožnil a uviedol, že poskytovateľ úveru má jednoznačne povinnosť preveriť spotrebiteľovu schopnosť splatiť úver. Je možné poukázať zároveň aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 449/13 z 18. decembra 2014 vo veci Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej. Podľa tohto rozhodnutia poskytovateľ úveru má dôkazné bremeno posúdiť úveryschopnosť dlžníka spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, ktoré sú podložené dokladmi, tým má byť zabránené, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne. Postupom žalovaného s neodbornou starostlivosťou nastala fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 2 vety druhej v nadväznosti na § 7 ods. 1 Zákona číslo 129/2010 Z.z.

18. Podľa názoru súdu prvej inštancie je v Zmluve o úvere nesprávne uvedená celková výška úveru v súlade s § 9 ods. 2 písm. g) Zákona číslo 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Tu súd poukazuje na samotnú Kúpnu zmluvu zo dňa 18. septembra 2015, kde bola dojednaná kúpna cena motorového vozidla 6.234 eur, 710 eur ako časť kúpnej ceny zložila žalobkyňa v hotovosti predávajúcemu a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.524 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, ktorú žalobkyňa mala uzatvoriť

so spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. V úverovej zmluve číslo I je však už uvedená celková výška úveru 6.388 eur. Uzatvorená úverová zmluva, od ktorej žalobca odvádza svoj nárok je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Uzatvorená úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti zákona číslo 129/2010 Z.z. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Vykonaním dokazovania a oboznámením kúpnej zmluvy v spojení s dôkazným prostriedkom, a to výsluchom žalobkyne súd jednoznačne konštatuje, že vôľou žalobkyne bolo získať úver iba vo výške zvyšku doplatku kúpnej ceny, ktorá je uvedená v kúpnej zmluve v sume 5.524 eur. Kúpna zmluva podľa názoru súdu obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobkyne získať úver vo výške 5.524 eur na financovanie tovaru, a to osobného motorového vozidla, ktorý je označený v rámci špecifikácie automobilu v tejto kúpnej zmluve. V úverovej zmluve v bode 3.4 je však uvedená už celková výška úveru 6.388 eur, pričom zo Zmluvy o úvere nevyplýva, z akého titulu bol úver navýšený a to bez vedomostí žalobkyne. Žalobkyňa v žiadnom prípade nežiadala o úver 6.388 eur, ale len o úver vo výške 5.524 eur rovnajúci sa kúpnej cene motorového vozidla, a to bez akýchkoľvek ďalších služieb a poplatkov. Pri podpise súvisiacich zmlúv nebola o tejto skutočnosti žalobkyňa vopred informovaná. Žalovaný dal žalobkyňi iba možnosť buď podpísať vopred predformulované listiny, kúpna zmluva, zmluva o úvere, záložná zmluva alebo ich ako celok odmietnuť. Žalobkyňa jasne súdu deklarovala jej vôľu zobrať úver iba vo výške 5.524 eur. O žiadne doplnkové služby vôbec nemala záujem. Žalovaný umelo navýšil sumu úveru bez toho, aby to bolo dohodnuté v kúpnej zmluve s cieľom umelo navýšiť sumu poskytovaného úveru, nakoľko výška poskytnutého úveru je jedným zo základných vstupných parametrov pre výpočet údaju aj o RPMN. V predmetnej veci spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku kúpnej ceny osobného automobilu a mal predstavovať sumu 5.524 eur a nie na financovanie ďalších doplnkových služieb, ktoré spotrebiteľ nechcel a nebol s nimi upovedomený, nežiadal o ich poskytnutie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak odporuje samotnej kúpnej zmluve. V samotnej kúpnej zmluve je uvedené, že zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.524 eur bude zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXX, ktorú uzatvorí kupujúci s obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, číslo uvedenej zmluvy je totožné so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere, avšak celková výška úveru je tam definovaná už v sume 6.388 eur. Z vystavenej faktúry číslo F dodávateľa O. O. auto, a.s. pre odberateľa žalobkyňu sú uvedené carlife garance 565 eur a doplnkový zákaznícky servis 299 eur. Celková faktúra bola vystavená na sumu 7.098 eur. Takéto navýšenie úveru o sumu 864 eur (565 + 299 eur) súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku žalovaného, ale aj spoločnosti O. O. auto. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa. Súd za dôležité považuje uviesť, že obchodná praktika sa taktiež považuje za zakázanú, klamlivú a nekalú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. V tomto prípade za nekalú obchodnú praktiku súd považuje konanie predávajúceho spoločnosti O. O., ale aj spoločnosti Home Credit Slovakia, žalovaného v tomto spore. Obidvaja poskytli nejasným, nezrozumiteľným a nevhodným spôsobom informácie spotrebiteľovi, ktorého neoboznámili o obchodnom účele obchodnej transakcie, keď uviedli odlišné údaje nielen v kúpnej zmluve, ale aj pri samotnej výške istiny úveru, ktorá mala kryť zvyšok kúpnej ceny v zmysle uzatvorenej kúpnej zmluvy, kde to bolo priamo deklarované. Z výpovede žalobkyne pre súd jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa vôbec nemala záujem o poskytnutie úveru vo výške 6.388 eur, ale úver z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov si potrebovala zobrať na pokrytie zvyšku kúpnej ceny 5.524 eur automobilu, ktorú má podľa predložených výpisov z účtu žalobkyňa vo vzťahu k predávajúcemu v celom rozsahu uhradenú. Žalobkyňa tak, ako to vypovedala súdu na pojednávaní, vôbec nemala záujem o poistenie carlife garance, ani o žiadny doplnkový zákaznícky servis v hodnote spolu 864 eur. Je nedôvodné žiadať zaplatenie akýchkoľvek služieb, ktoré spotrebiteľ nechcel, nežiadal

a navyše v žiadnom prípade nebolo preukázané, aby o týchto službách zo strany, či veriteľa alebo predávajúceho bol informovaný. Takéto služby v kúpnej zmluve vôbec neboli definované, ani dohodnuté. Uvedená peňažná suma, t.j. kúpna cena vozidla 5.542 eur mala byť preto aj celkovou výškou poskytnuté spotrebiteľského úveru. Je neprípustné, aby poskytovateľ úveru premietal do istiny úveru akékoľvek pre klienta spotrebiteľa skryté náklady na financovanie niečoho, čo spotrebiteľ nepožadoval, nežiadal a absolútne nebol informovaný. Tento postup súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku. Pri skutočnej výške úveru, ktorá mala byť uvedená a deklarovaná v úverovej zmluve 5.542 eur je aj nesprávne uvedené RPMN, čo samo osebe spôsobuje dôsledky uvedené v § 11 písm. b) a písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, čím sa daný úver považuje rovnako za bezúročný a bez poplatkový.

19. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil, že pre stanovenie presnej ceny motorového vozidla, a teda skutočnej sumy, ktorú bola povinná žalobkyňa zaplatiť je určujúca cena vozidla uvedená v kúpnej zmluve a výška úveru, ktorú skutočne žiadala, t.j. suma 5.524 eur, ktorú má aj v celom rozsahu uhradenú. Pokiaľ žalovaný poskytol spotrebiteľský úver viazaný účelovo len na kúpu vozidla, ale zároveň úver navýšil bez akéhokoľvek právneho dôvodu, uvedené je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Pre vyvolanie dôsledkov uvedených v § 11 ods. 1 Zákona číslo 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je podľa názoru súdu postačujúce neuvedenie čo i len jedného z údajov uvedených v § 9 ods. 2 zákona, písm. a) až k), r) a y) zákona, preto podľa názoru súdu nie je potrebné sa podrobnejšie zaoberať aj ďalšími dôsledkami absencie ďalších náležitostí v zmluve o úvere, na ktoré poukázal právny zástupca žalobkyne v žalobe, ako aj v ústnych prednesoch na pojednávaní.

20. S poukazom na to, že súd prijal záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru a konštatoval, že v samotnej zmluve o úvere je v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) nesprávne uvedená celková výška úveru, ktorá mala byť uvedená iba v sume 5.524 eur a táto mala byť doplatená, súd konštatuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru. Žalobkyňa výpisom zo svojho účtu preukázala, že zvyšok kúpnej ceny motorového vozidla v sume 5.524 eur má v celom rozsahu uhradenú. Záložné právo nemôže zabezpečovať neexistujúcu pohľadávku žalovaného. Je preto možné konštatovať, že momentom zaplatenia zvyšnej kúpnej ceny motorového vozidla v sume 5.524 eur ako doplatku kúpnej ceny osobného automobilu na žalobkyňu ex lege prešlo vlastnícke právo k predmetnému osobnému automobilu, nakoľko vtedy došlo k uspokojeniu pohľadávky žalovaného. Zároveň mal súd za preukázané aj naliehavý právny záujem žalobkyne na danom určení, ktorý spočíval v tej skutočnosti, že jej postavenie bolo neisté aj v smere existencie možného nedôvodného zásahu do jej skutočného vlastníckeho práva a možnosti odňatia a speňaženia predmetného osobného automobilu. Naliehavý právny záujem pri spotrebiteľských sporoch je v zmysle újnjného práva a judikatúry súdov daný aj ex officio.

21. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

22. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie včas. Podanie odvolania odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.).

23. Uviedol, že žalovaný skúmal príjmy a výdavky žalobcu, jeho rodinný stav, vyživovacie povinnosti. Aj zo samotného predloženého výpisu z účtu je zrejmé, že žalobca uvedený čistý mesačný príjem vo výške 700 eur dosahoval. Z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že žalovanému ako veriteľovi vyplýva povinnosť skúmať výlučne príjmy a výdavky spotrebiteľa. Taktiež citované ustanovenie neupravuje, čo sa považuje za dostatočné skúmanie a vyhodnocovanie bonity. Zákon sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy umožňuje výlučne v prípade ak sa posudzuje schopnosť splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Uvedené zákonné podmienky na vyhodnotenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov jednoznačne nemôžu byť v prípade žalovanej úverovej zmluvy naplnené.

24. K výške úveru uviedol, že žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. V bode 3.4 úverovej zmluvy je zvýraznenou tlačou v tabuľke uvedená celková výška úveru ako suma 6.388 eur, žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. V prípade pochybností s reálnou výškou predajnej ceny žalovaný poukazuje na faktúru predávajúceho - spoločnosti O. na sumu 7.098 eur, ktorú žalobca odsúhlasil. V samotnej faktúre sú uvedené položky: motorové vozidlo, P. Z., doplnkový zákaznícky servis. Žalobca mal preto jednoznačnú vedomosť o tom, čo je predmetom kúpno-predajného vzťahu medzi ním a predajcom. Predmetom kúpnej zmluvy bol v zmluve špecifikovaný automobil spolu s jeho súčasťami a príslušenstvom. Predmetom úverovej zmluvy bol predmet financovania vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb. Žalobca mal už priamo z úverovej zmluvy vedomosť, že v prípade účtovania ďalších služieb zo strany predajcu budú tieto taktiež predmetom financovania prostredníctvom úverovej zmluvy. Rovnako nie je povinnosťou predajcu, aby do kúpnej zmluvy okrem motorového vozidla uvádzal aj ďalšie služby. Nie je žiadnym zákonom zakázané, aby si kupujúci a predávajúci okrem písomne dojednaného predmetu kúpnej zmluvy dohodli ústne aj kúpu doplnkových služieb, ktoré sú presne špecifikované vo faktúre. Žalobca bol o týchto službách informovaný a po ich odsúhlasení boli uvedené aj priamo vo faktúre. Žalovaný svoje tvrdenie o výške poskytnutého úveru taktiež podložil aj výpisom z účtu, preto zastávame názor, že v konaní uniesol tak bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno o správnosti výšky poskytnutého úveru. Žalovaný považuje výšku poskytnutého úveru za nepochybne podloženú dôkazmi a preto uvedenú v správnej výške s čím súvisí aj správnosť spochybnenej hodnoty RPMN. Navrhol, aby odvolací napadnutý rozsudok zrušil a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

25. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu. Žalobkyňa zotrváva na názore, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by si splnil povinnosť s odbornou starostlivosťou skúmať bonitu žalobkyne ako spotrebiteľa pred uzavretím úverovej zmluvy tak, ako mu to zákon ukladá, taktiež nepredložil žiadne relevantné listiny na podporu svojich tvrdení. Tejto zákonnej povinnosti sa veriteľ nemôže v žiadnom prípade zbaviť, príp. ju preniesť na spotrebiteľa (žalobkyňu), ako sa to snaží žalovaný účelovo robiť. Okrem vyššie uvedeného žalobkyňa uviedla, že jej vôľou bolo uzavrieť úverovú zmluvu za účelom financovania časti kúpnej ceny osobného motorového vozidla zakúpeného od spoločnosti V.. vo výške 5.524,-eur, čo jednoznačne vyplýva aj z obsahu kúpnej zmluvy uzavretej medzi finančným agentom ako predávajúcim a žalobkyňou ako kupujúcou dňa 18.09.2015. Vznik úverovej zmluvy bol teda závislý od vzniku kúpnej zmluvy. Žalobkyňa mala záujem o úver presne vo výške 5.524,- eur, nemala záujem o vyšší úver, nemala záujem o žiadne doplnkové služby, neobjednala si ich, tieto jej pri uzavretí zmlúv vôbec neboli ponúknuté a v konečnom dôsledku ani reálne poskytnuté, teda ide o fiktívne doplnkové služby. To, že žalovaný ako zmluvná strana úverovej zmluvy bez vedomia a súhlasu umelo navýšil žalobkyňu úver, svedčí len o zavádzaní žalobkyne ako spotrebiteľa z jeho strany. Poukazovanie na obsah faktúry na sumu 7.098,-eur v danom prípade neobstojí, nakoľko žalobkyňa nemala žiaden dosah na uvedenú faktúru, nemohla ovplyvniť jej obsah vrátane vyfakturovanej sumy. Predmetné tvrdenie žalovaného je nepravdivé, zavádzajúce a ničím nepodložené. Žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy zavádzal žalobkyňu a bez jej vedomia a súhlasu umelo navýšil jej poskytnutý spotrebiteľský úver. Žalovaný ako veriteľ, zmluvná strana so silnejším postavením, zodpovedá za obsah úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že pokiaľ žalovaný poskytol žalobkyňu spotrebiteľský úver viazaný účelovo len na kúpu osobného motorového vozidla, ale zároveň úver navýšil bez akéhokoľvek právneho dôvodu, uvedené je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Žalovaný musí zodpovedať za konanie svojho finančného agenta - bez ohľadu na to, či ide v danom prípade o fyzickú osobu alebo právnickú osobu.

26. Žalobkyňa v tomto konaní napáda úverovú zmluvu, ktorú s ňou uzavrel žalovaný prostredníctvom finančného agenta, preto je bezpochyby daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v tomto konaní. Úverovú zmluvu uzatvoril žalovaný, hoci zastúpený finančným agentom, ktorý však koná v mene a na účet žalovaného, preto žalovaný zodpovedá za konanie svojho finančného agenta v právnych vzťahoch. Žalovaný bol teda zmluvnou stranou predmetnej úverovej zmluvy, a hoci bol zastúpený finančným agentom, to žalovaného nezbavuje postavenia veriteľa/poskytovateľa úveru, preto je v danej veci bezpochyby daná jeho pasívna vecná legitímácia. Námitka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie preto neobstojí, je účelová a neopodstatnená. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 20.10.2021, sp. zn. 7Csp/65/2020, ako vecne správny potvrdil, a aby priznal žalobkyňu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

27. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

28. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

29. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

30. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru v tom smere, že uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľský úver) je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovaného ako dlžníka z úverovej zmluvy a že je namieste aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvoria ani zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

31. Súd prvej inštancie vykonal dôkazy za účelom zistenia, či žalobca ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzoval schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z ust. § 295 C.s.p. upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní. Podľa tohto ustanovenia súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

32. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže žalovaný vykonal dopyt do registrov SOLUS, NRKI a všetky pre žalovaného prístupné zdroje informácií. Z „Matričného listu klienta - fyzická osoba“ (č.l. 103 spisu) zo dňa 18.9.2015 vyplýva, že čistý mesačný príjem klienta je 700,- eur, čistý mesačný príjem partnera 700,- eur, mesačné výdaje domácnosti 0 eur. Druh bývania - vlastný dom/byt, počet osôb v spoločnej domácnosti 2. Aj keď žalovaný skúmal príjem žalobkyne pred vstupom do zmluvného vzťahu, uvedené nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Bez toho, aby žalovaný skúmal aj iné aspekty, celkové mesačné výdavky žalobkyne, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalobkyne, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy. Len informácia v matričnom liste, že výdavky klient sú vo výške 0,- eur neobstojí. Z logického úsudku vyplýva, že žalobkyňa musí mať výdavky minimálne na dopravu do zamestnania, jedlo, nájom, telefón.... Z Matričného listu ďalej vyplýva, že žalobkyňa je zamestnaná ako technický, zdravotnícky, pedagogický pracovník na Základnej škole Ul. 17. novembra 31, I.. Z predložených výpisov z účtu žalobkyne (č.l. 105 - 112 spisu) plynie, že žalobkyňa na účet zamestnávateľ poskytoval mesačne mzdu vo výške 484,29 eur. Príjem uvádzaný žalovaným vo výške 700,- eur, uvedený v Matričnom liste, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Navyše z predložených výpisov z účtu vyplynulo, že žalobkyňa splácala úver vo výške 228,46,- eur od Slovenskej sporiteľne, a.s.(záložné právo na liste vlastníctva č.l. 122 spisu). Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé informácie, ale povinnosť konať s odbornou starostlivosťou zaväzuje veriteľa.

33. Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. S porušením tejto povinnosti zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv spájal významnú sankciu a to v ust. § 11 ods. 2. V súlade s týmto ustanovením, ak veriteľ nekonal s odbornou

starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

34. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

35. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

36. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na znenie Rozsudku Súdneho dvora (druhá komora z 05. marca 2020 vo veci C-679/18 OPR-Finance, s.r.o. proti GK: „Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66). Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou OPR-Finance s.r.o. a osobou GK vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm podľa zmluvy o úvere poskytnutých touto spoločnosťou danej osobe.“ Súdny dvor v tejto veci rozhodol takto: Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere sporej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

37. Pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípu ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princíпов súčasného občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. (nález Ústavného súdu Českej republiky z 1. novembra 2016, č. k. I. ÚS 913/16)

38. Odborná starostlivosť je vyššia forma starostlivosti ukladaná osobám s určitými profesionálnymi schopnosťami za účelom dosiahnutia dôležitých cieľov. Dodávateľ tak musí v úzkej súčinnosti s klientom

urobiť chtiac - nechtiac audit domáceho rozpočtu klienta a jeho pozornosti nesmie ujsť nepreukázanie príjmov a výdavkov zo strany klienta a nepravdivá informácia o jeho už existujúcom úverom zaťaženi.

39. Výkladom ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa už odvolací súd zaoberal viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/72/2017, podľa ktorého „Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať.“

40. Cieľom § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (tj. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. (Pozri rozsudok Okresného súdu Prešov, sp.zn. 9Csp/61/2021 zo dňa 21.6.2021).

41. K výške úveru uvedenej v úverovej zmluve odvolací súd uvádza:

42. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, celkový výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

43. Podľa § 11 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

44. Podľa § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. Kúpna zmluva a zmluva o úvere sú zmluvami vzájomne závislými a je nevyhnutné ich posudzovať ako jeden celok podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv.“

45. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobkyne získať úver v konkrétnej výške 6234,- eur na financovanie tovaru: osobného automobilu označeného v zmluve o úvere v bode 2.1 časti 2. Predmet financovania. V časti 3 zmluvy o úvere bod 3.4 je vedená celková výška úveru odlišne v sume 7098 eur, pričom zo zmluvy o úvere nevyplýva, z akého titulu bol úver navýšený bez vedomosti žalobkyne. Ako bolo v konaní preukázané, žalobkyňa nežiadala o úver v sume 7098 eur, ale len o úver rovnajúci sa kúpnej cene motorového vozidla znížený o kúpnu cenu zaplatenú žalobkyňou v hotovosti vo výške 710,- eur, bez ďalších služieb a poplatkov. Pri podpise súvisiacich zmlúv nebola o ňom vopred informovaná. Žalovaný dal žalobkyni iba možnosti, buď podpísať vopred predformulované listiny (kúpna zmluva a zmluva o úvere) alebo ich ako celok odmietnuť. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že o žiadne doplnkové služby nemala záujem, ani jej neboli ponúknuté. Ako vyplýva aj z Faktúry č. F (č.l. 29 spisu) žalobkyňa takúto faktúru ani nepodpísala. Nedošlo teda k platnému dojednaniu výšky úveru.

46. Žalovaný umelo navýšil sumu úveru bez tohto, aby to bolo dohodnuté v kúpnej zmluve s cieľom umelo navýšiť sumu poskytovaného úveru, nakoľko výška poskytnutého úveru je jedným zo základných vstupných parametrov pre výpočet údaju RPMN. Zákon č. 129/2010 Z.z. jasne rozlišuje medzi poskytnutým úverom a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, preto je vylúčené, aby náklady spojené s poskytnutím úveru tvorili súčasť istiny poskytnutého úveru.

47. V zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Obligatorná obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jej kogentnému pojmovému vymedzeniu.

48. V predmetnej veci spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku kúpnej ceny osobného automobilu a mal predstavovať sumu 5524,- eur a nie na financovanie ďalších doplnkových služieb, ktoré spotrebiteľ nechcel a nebol s nimi upovedomený. Zmluva o spotrebiteľskom úvere odporuje kúpnej zmluve. Rozpor vyplýva priamo z časti „Kúpna cena“ kúpnej zmluvy. V tejto časti kúpnej zmluvy je uvedené, že kúpna cena je 6234,- eur, časť kúpnej ceny vo výške 710,- eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5524,- eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.a., IČo 36 234 176 na bankový účet predávajúceho č. XXXXXXXX/XXXX. V kúpenej cene už malo byť príslušenstvo, súčasti a potrebné doklady zahrnuté. Je nedôvodné žiadať zaplatenie služby Carlife Garance a Doplnkový zákaznícky servis, ktorý je neurčitý ak ho žalobkyňa nechcela a nežiadala. Takéto služby v kúpnej zmluve v súvislosti s predajom vozidla dohodnuté nie sú.

49. Uvedená peňažná suma, kúpna cena vozidla 5524,- eur mala byť preto aj celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Je nepripustné, aby poskytovateľ úveru, premietal do istiny úveru akéhokoľvek pre klienta - spotrebiteľa skryté povinné náklady na financovanie, niečo, čo spotrebiteľ nepožadoval, takýto postup je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že poskytnutý úver je podľa § 11 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov.

50. Podľa § 553 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, splnenie záväzku možno zabezpečiť dočasným prevodom práva dlžníka alebo tretej osoby v prospech veriteľa (ďalej len „zabezpečovací prevod práva“). Pri zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva sa dočasne prevádza vlastníctvo k prevádzanej veci podľa všeobecných ustanovení o nadobudnutí vlastníctva zmluvou (§ 133). Ak je prevádzané právo zapísané v katastri nehnuteľností alebo v inom verejnom registri, veriteľ je povinný oznámiť dočasnosť prevodu práva v katastri nehnuteľností alebo v inom verejnom registri. Uspokojením zabezpečenej pohľadávky prechádza právo späť na toho, kto ho previedol.

51. Vzhľadom na bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru správnym je aj záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa výpisom z účtu preukázala, že zvyšok kúpnej ceny v sume 5524,- eur v celom rozsahu uhradila, preto je možné konštatovať, že vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu špecifikovanému v kúpnej zmluve a v zmluve o úvere ex lege prešlo na žalobkyňu uspokojením pohľadávky vo výške (§ 553 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

52. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že poskytnutý úver je bez úrokov, bez poplatkov. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. v jeho napadnutom rozsahu potvrdzuje ako vecne správny.

53. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, ani nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

54. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešná žalobkyňa v odvolacom konaní má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

55. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).